

www.pietersimenon.be/home-fondsenwerving
Hier vindt u ons tijdschrift in kleur en ... nog veel meer

P.209.647
3-maandelijks
TIJDSCHRIFT
Jaargang 43
okt-nov-dec 2017

Kerstmis

Ieder jaar kijk ik met verlangen uit naar Kerstmis. De warme kerstverlichting, de kerstliedjes en niet te vergeten die heerlijke kerstfilms. "Dit jaar zal ik me er de tijd voor nemen", denk ik dan. En toch betrap ik me erop, dat ik net zoals zoveel andere mensen, met een hoge snelheid door de dagen spurt. Zo snel, dat ik me plots realiseer dat het al kerstavond is, ik mijn mooiste kerst-cd zelfs nog niet opgezet heb en een hoop praktische dingen verhinderen wat ik eigenlijk het liefste doe op kerstavond: op de bank zitten en Kerstmis 'binnen laten komen'. Nog liever zou ik bij mensen die het moeilijk hebben, een omslag met een grote rode strik in de bus steken om hun zorgen wat lichter te maken. Maar daar is geld voor nodig hé!

Met Kerstmis zou ieder mens zijn hart en idealen moet kunnen volgen. Eén van mijn dochters heeft 4 jaar op rij meegedaan aan de inleefweek tegen armoede. Met een beperkt budget, waarvan iedere dag een andere 'opdracht' af moet zoals bijvoorbeeld de budgetmeter opladen voor 20 euro, een autoreparatie, ... moet je proberen rond te komen. Voorraadkast en diepvries gaan op slot. De realiteit van mensen in armoede wordt zo dicht mogelijk benaderd met dat verschil dat na die week alles weer 'normaal' is. Jarenlang al trotseert ze kou en regen om rond de feestdagen zelfgemaakte lekkernijen aan haar 'doelgroep' uit te delen.

Katholiek, moslim of van welke strekking ook: mensen worden geraakt door liefde en zorgzaamheid. In de eindejaar periode wordt dit nog versterkt. Delen, of het nu liefde is of middelen, het is een kleine aanzet tot mogelijk iets heel groots. En laten we dit nu maar blijven doen, ondanks al het pessimisme dat er heerst en wie weet ... wacht er onze kinderen en kleinkinderen een hele mooie wereld.

Wij hier in onze Jongerenwerking ervaren dagelijks hoe moeilijk het is voor jonge mensen om toe te komen met hun leefloon, zeker met de hoge huurprijzen op de privémarkt. Veel ouders van onze jongeren in begeleiding moeten maand in maand uit ploeteren om de eindjes enigszins aan elkaar te knopen. 'Creatief met geld om leren gaan', wordt al eens beweerd. Deze creativiteit stopt als er geen budgetten meer zijn waarmee geschoven kan worden, als uitkeringen onvoldoende zijn of stoppen en er geen alternatieven zijn. Als wetgevers en hulpverleners ervaringsdeskundigen zouden zijn of alleszins een heel groot inleefvermogen hebben, dan pas zullen mensen in nood op de best mogelijke manier geholpen worden.

Rosa

Wij proberen ook dit jaar met een kleine ondersteuning een lichtje aan te steken aan de 'bewolkte' financiële hemel van onze jongeren in begeleid zelfstandig wonen en van ouders die met moeite het hoofd boven water kunnen houden. Wil u ons daarbij helpen? Graag!

B POST BANK BE91 0000 1025 0876

vzw Jongerenwerking Pieter Simenon - Martinus Van Gurplaan 45, 3920 Lommel.

Vanaf 40 euro per jaar ontvangt u een fiscaal attest.

Dagen zonder geld

Als het laatste briefje van 20 gewisseld wordt in 1 brood en 17,80.

Als je bedenkt dat het beter is om die tandpijn nog enkele weken te verbijten.

Als je moet beslissen aan wie je ditmaal je schaamte zal tonen door uitstel van betaling te vragen.

Als je laatste 17,80 gewisseld wordt in shampoo, maandverband, een pijnstiller voor je tandpijn en 9,15.

Als je leest dat er mensen zijn die bewust kiezen voor dagen zonder vlees en veel van jouw dagen zijn niet alleen zonder vlees maar ook zonder groenten en fruit.

Als je schrik hebt dat die hoest weer erger zal worden, nu de dagen kouder worden en de kilte tot in de muren kruipt.

Als je vreest dat je toch zal moeten kiezen tussen de tandarts en dokter.

Als je de dagen aftelt tot het leefloon komt, maar niet de dagen tot de verjaardag van je zoon, omdat het ook de dag zal zijn waarop er weer nog maand over is op het einde van je geld, en het laatste briefje van 20 alweer gewisseld wordt in kruimels op je tafel en 17,80.

Karel Malfliet, Tekstenboekje Spoor ZeS

Armoede is een complex verhaal.

Het kan ons allemaal overkomen

Samen Tegen Armoede maakt werk van structurele armoedebestrijding in eigen land. We doorprikken vooroordelen, activeren en ondersteunen ruim 100 lokale projecten.

JPS en meer bepaald

APPÈL is één van de projecten die in 2017 gesteund werden. **Dankzij Welzijnszorg** kan ons vroegere **Werkatelier**, nu omgedoopt tot **APPÈL**, o.a. de apparatuur van het werkhuis grondig vernieuwen en aanvullen. Een oprechte dank aan WZZ is hier wel op zijn plaats!

Moeders

Voor de goede verstaander: ik wil met deze tekst geen afbreuk doen aan vaderschap. Vaders zijn nodig. Vaders zijn essentieel. Vaders zijn vaak de rationele noot in de opvoeding, de rots in de branding, ze brengen rust.

Maar ik wil het hebben over moeders. Moeders zijn de emotionele steun, de toeverlaat, de schouder om op te huilen, het klankbord, de hand boven het hoofd, de beschermende vleugels om onder te schuilen.

Ik zit in de auto, kom terug van een huisbezoek bij B. Ik denk aan zijn moeder. Aan hoe het voor haar moet zijn. We zijn ongeveer even oud. Ze heeft een heel zwaar leven achter de rug. Toen zij met een baby op schoot zat, stond ik in één of andere studentenstad te feesten. En te studeren, uiteraard. Ik kan me niet van de indruk ontdoen dat mijn toekomst er beter uitziet dan die van haar.

Ik heb de afgelopen periode veel moeders ontmoet, realiseer ik mij diezelfde rit. Sterke moeders. Niet te onderschatten moeders. In een contextbegeleiding begeleiden we de jongeren én hun context; dus hun ouders, broers, zussen, als het nodig is oma's en opa's, tantes en nonkels, vrienden, trainers, leerkrachten, vertrouwenspersonen...

De meeste jongens kennen hun moeder, vaak wonen ze er nog bij. Dikwijls is er op hun 17de al veel gebeurd tussen moeder en zoon. Zonen zijn ontspoord: zijn met drugs bezig, plegen overvallen, stelen, liegen, gaan niet naar school, schelden hun ouders uit, verwijten hun ouders duizend dingen, liggen in de knoop met zichzelf...

En toch, toch blijven moeders geloven in hun kind. Ze geloven in een betere toekomst, hebben hoop. Ze geloven dat de situatie kan veranderen.

Ze kunnen niet geloven dat hun kind tot de gepleegde feiten in staat is. Ze gaan om met de maatschappij die hen als moeder scheef aankijkt. Ze rijden op en neer naar voorzieningen om hun kind te bezoeken, hun een hart onder de riem te steken. Ze leren dat ze zelf dikwijls op weinig begrip van hun omgeving kunnen rekenen. Ze zien zichzelf door de ogen van de anderen en vinden zichzelf een slechte moeder.

De maatschappij ziet niet dat moeders huilen, thuis, in de auto of soms tijdens een begeleidingsgesprek. Ze zien niet dat moeders boos zijn; op hun zoon, op de maatschappij of op zichzelf. Ze zien niet dat moeders proberen: proberen er te zijn, proberen het goed te doen, proberen hun kind te beschermen. Ze zien niet wat moeders al meemaakten, voor ze kinderen hadden of erna. Ze zien een jongen die 'problemen' maakt, geen moeder die zich zorgen maakt.

Ik probeer, samen met mijn team, moeders te ondersteunen, moeders terug sterk te maken, moeders te laten geloven in zichzelf, in hun zonen, in de toekomst.

Dat is niet de gemakkelijkste taak, maar we weten wel dat we op één ding altijd kunnen rekenen: onvoorwaardelijke liefde. Elke moeder ziet haar kind graag. Elke moeder wil voor haar zoon een goed leven.

Laat ons nooit vergeten dat elke moeder haar verhaal heeft, haar best doet, met al haar mogelijkheden. Veroordeel ze niet, de moeders van zonen die het rechte pad verlaten. Zoek ze op, steun ze, omarm ze, ga bij ze op de koffie. Geloof mij, ze hebben het nodig.

Dit schrijfsel draag ik op aan alle moeders, in het bijzonder aan: Nele, Kelly, Leila, X (wiens zoon alleen in ons land verblijft, en die zich ongetwijfeld véél zorgen maakt), maar ook aan Anske, die onlangs moeder werd en aan S., mijn lieve vriendin, en L. die wisten dat hun kinderen zonder hen verder moeten. Vooral aan R., mijn eigen liefste mama van de wereld. Kris D.

Geen vaders of moeder ... wel trots!

Rens, onze leergroep-, activiteiten-, stutbegeleider, sociale vaardigheidstrainer stuurde onderstaande mail over Dimi. Zijn contextbegeleidster Kris, reageerde hier meteen op met de woorden: "IK BEN ZO FIER OP HEM!"

Collega's,

Dimi heeft vandaag zijn examen gedaan! Cursus rots en water ('cursus zelfbeheersing' in zijn woorden).

Graag wil ik nog meegeven dat hij uit zichzelf de vraag heeft gesteld dit te mogen volgen.

Ook was hij nieuwsgierig omdat Luka dit heel interessant gevonden had.

Dimi is geen enkele keer te laat gekomen en was 6 woensdagen op rij aanwezig!

Ferm, echt FERM!

Ook zijn inzet en inzicht waren geweldig en zijn verwoording zoals in de boekskes!

Zijn ervaring:

"De eerste les was vooral ontdekken. Ik was nieuwsgierig en had zin in de volgende lessen. De combinatie ontdekken tussen rots en water, vond ik heel interessant, hoe iets anders kon. Ooit ook frustrerend omdat je tegen je eigen grenzen botst; wel leuk als je deze overwint.

Kracht zit in de buikademhaling en daar vind je ook je rust. Zonder rust verlies je jezelf en dit heb je nodig om helder na te kunnen denken, anders beslis je te snel.

Durf te kijken naar alternatieve wegen om conflicten te vermijden. Het goed leren aangeven van grenzen is belangrijk en dat je dit duidelijk doet. Ook grenzen respecteren van een ander is heel belangrijk.

Ik mag niet altijd in de aanval gaan; ik moet soms terugtrekken. Ik heb me ook leren beheersen. Hier moet ik ook alert voor blijven.

En dan komen we bij focus! Zonder focus op dit alles kan je dit niet.

Voor mij is het belangrijk niet op te geven, er 100% voor te gaan. Ik merk ook dat dit lukt.

Ik heb mijn doelen in het leven gesteld en ben gemotiveerd deze te halen.

>>> Het was leuk sociale vaardigheidstraining aan Dimi te geven. Hij was ook kritisch naar de lessen toe en ik heb ook iets van hém mogen en kunnen leren!!!!

En ik zei het al: "Hij zegt het zoals in de boekskes!"

Met vriendelijke groet,

Rens

ALGEMENE PERSONEELSVERGADERING 05/10/2017

Tijdens de Algemene Personeelsvergadering werden we dit keer begeleid door een Zuid-Afrikaanse mevrouw die de prachtige beeldspraak gebruikte van de context als oceaan.

Hoe beïnvloeden wij deze oceaan en omgekeerd ...

We werkten allemaal in groepjes en moesten op een gegeven moment ook onze bevindingen naar voren brengen.

Eén groepje verwoordde het als volgt: "Onze jongens zijn de parels in schelpen. Soms vinden we lelijke schelpen en we weten zeker dat er vanbinnen een mooie parel zit. Sommige schelpen gaan vanzelf open als we nabij komen. Anderen blijven gesloten maar kunnen we met onze handen open maken. Soms hebben we echter steviger materiaal nodig, ooit zelfs een breekijzer. Enkele schelpen blijven halsstarrig dicht en moeten we jammer genoeg laten liggen. Wij zijn de parelvisser in de grote oceaan."

VAN NIETS TOT IETS OF BLIJVEN GELOVEN

Het verhaal van dit kleine plantje sluit hier wel enigszins bij aan. We kochten een kleine kalanchoë, je kent dit plantje wel. Zo een vetplantje waar trosjes bloemen in komen. Je vindt ze met witte, gele, oranje, roze en rode bloemetjes. Het zijn behoorlijk taaie plantjes. Wij speelden het klaar om het té goed te verzorgen en ja hoor: plantje dood. Een heel klein, kaal stronkje stond nog in het potje. Daarlangs zagen we één klein groen blaadje liggen. Net dat blaadje was reden genoeg om op de inmiddels totaal uitgedroogde potgrond water te gieten. Het blaadje bleef groen, en dat was het dan ook.

Doe weg, zei iemand hier, dat wordt niks meer. Dat moet je echt niet tegen mij zeggen. Ik vertroetelde het blaadje nog meer, het kreeg worteltjes. Het scheutje 'leek' een beetje rechter te komen, misschien zelfs wat groter te worden. Ik verhuisde het van mijn bureau naar een lichter plekje op de vensterbank, naast een overgebleven kerstroos van vorig jaar, die haar uiterste best deed om er dit jaar met Kerstmis 'goed' uit te zien. (Intussen worden de blaadjes zelfs al terug rood!)

Het gezelschap, het daglicht en water dat met liefde gegeven werd deed wonderen: het scheutje begon écht te groeien. Het potje werd wat klein, dus we hebben het plantje nu overgepot in een mooi glazen bakje dat we nog ooit van een overleden collega kregen. En ook dat voelde goed aan.

Blijven geloven in de groeikracht van iets of iemand Het doet wonderen! En dat is ook wat onze parelvisser doen.

ARLET BIJNA MET PENSIOEN (DEEL 2)

Over precies 2 jaar ga ik met pensioen.
Ik zal dan zo'n 35 jaar in Pieter Simenon gewerkt hebben.
35 jaren vol mensen, ervaringen, levenslessen, evoluties.
Een schat aan mooie herinneringen en beelden.
Opgeslagen in mijn hoofd en in mijn hart.
Graag wil ik er een aantal met jullie delen.

4. Vakmanschap en mens zijn

Ik kick op vakmanschap: het evenwicht tussen expertise en besef van eigen beperkingen, tussen fierheid en bescheidenheid. De goesting ook.

Ik kijk graag naar "Topdokters": mensen die in hun werkgebied expert zijn, die duidelijk hun werk graag doen en fier zijn op wat ze bereiken en hun beperkingen kennen. Die niet zonder hun team kunnen. En die ook gewoon mens zijn.

In mijn werk ontmoette ik overal van die mensen: een foorbazin die elke week met haar zoon een volledige botsautokraam opzet, een lasser die prachtige trappen maakt, een containerbouwer, boeren die met natuur en land leven, leerlingbegeleiders en CLB-medewerkers die vechten voor jongeren, de man die zorgzaam onze bomen snoeit, de directeur van een BuSO-school die blijft innoveren voor zijn leerlingen, iemand die ons vol vuur vorming geeft, ...

Maar ook in Pieter Simenon zag ik talloze staaltjes van vakmanschap.

In mijn herinnering zie ik talloze mooie en ontroerende beelden van jongens en begeleiders, samen intens bezig, 2 hoofden gebogen over hetzelfde werkstuk. Met hout werken, een rechte las leggen, schilderen, een raptekst schrijven, sporten tot het zweet van je lijf loopt, koken, opruimen, muziek maken, tekenen en knutselen, filmen en fotograferen, ...

Het lukt je zeker niet elke dag, maar de momenten dat je samen met een jongere tot samen-werken of tot ont-moeten komt, "in the flow" geraakt, die momenten zijn magisch. Het inzetten van je expertise om dichterbij een jongere te mogen komen. Dat zelf te ervaren of te zien dat onze begeleiders daarin slaagden, ontroerde me telkens diep. Die momenten blijf ik koesteren.

In mijn herinnering ook beelden van mensen die op een vergadering een nieuwe koers voorstelden, die ons meenamen in het contextdenken, in het CANO-verhaal, in het kwaliteits- en het procesmatig werken, die IT of Regas introduceerden, die nieuwe methodieken voorstelden, die een moeilijke vergadering in goede banen leidden, die moeilijke materie begrijpelijk voorstelden.

Er zijn talloze voorbeelden van collega's die mij begeisterten en inspireerden, ook deze momenten koester ik. Ieder op zijn/haar vlak, vol enthousiasme en geloof. Geloof in de jongens en in elkaar. Denkers, doeners en voelers. Elkaar aanvullend.

Ik durf gerust zeggen dat ik in het Werkatelier van de begeleiders veel “trucen van de voor” geleerd heb. Hoe je een combiné bedient, een las legt, hoe je verhuist, hoe je een verroeste vijs loskrijgt, hoe je recht zaagt, hoe je spit zonder je rug te belasten, tips uit de keuken, ...

Al die trucen zijn mij zo vaak van pas gekomen. Bij bepaalde handelingen denk ik nog vaak aan die specifieke begeleid(st)er die mij dat geleerd heeft.

Maar evenzeer heb ik in Pieter Simenon geleerd leiding te geven aan een team, te werken met een computer, te registreren en je budget te beheren. En ik heb vooral geleerd samen te werken.

Vakmanschap inspireert. Een goed mens inspireert nog meer.

Ik ben blij dat Vincent, Marcel, Martien en Ludo naast mij hebben gestaan. Niet prekerig of autoritair, maar bevragend en ondersteunend. Hoe ik een team moest leiden. Wat het betekent “een gekwetste jongere” zijn. Dat “op tijd komen” geen vanzelfsprekendheid is. Waarom mijn rechtlijnigheid soms botste met jongeren en collega's.

Dat ik niet altijd alles zelf moest doen.

Ze leerden me mijn krampachtigheid los te laten, te vertrouwen op de gang van zaken, het leven.

En vooral door zelf het goede voorbeeld te geven.

Zij hebben van mij een beter mens gemaakt.

Netwerk en context

In de reeks “Topdokters” werden ook echtgenoten en kinderen getoond. Een topdokter brengt 's morgens zijn kinderen naar de opvang, belt overdag tussendoor even met zijn vrouw en gaat met zijn zoon fietsen.

Gewoon.

Toen ik in Pieter Simenon begon te werken was er nog geen sprake van contextueel werken. Er werd amper over de familie van de jongens gepraat. Jongens vertelden wel over hun gezin, maar er werd weinig mee gedaan.

Het systeemdenken en het contextueel denken kwam pas later en was een echte openbaring. En het was tegelijk zo logisch en gewoon.

Want hoe belangrijk is je eigen context, je gezin van afkomst en je eigen gezin!

Ik herinner me nog dat ik de eerste maanden in het Werkatelier vaak uitgeput van het fysieke werk en van de problemen met jongeren thuis kwam en soms zelfs een potje zat te huilen. Altijd was Johan er dan om geduldig te duiden. Omdat hij zelf met dezelfde jongeren werkte in het begeleidingstehuis, waren er weinig woorden nodig. Tijdens de afwas overliepen we samen onze werkdag. Dat doen we trouwens nog steeds. Johan zegt wanneer ik te veel werk. Helpt me als ik problemen heb met de computer. Luistert naar mijn zoektochten en verzuchtingen. Relativeert. En gaat met mij een tas koffie drinken...

Ook mijn moeder heeft me altijd onvoorwaardelijk gesteund in mijn werk. Ze was abonnee van de "Ja" en elke keer kreeg ik steevast te horen: "Er stond wéér geen artikel over jouw werk in, en jij werkt zo hard!" Te gek voor woorden, maar soms deed dat deugd.

Tijdens mijn loopbaan zijn onze kinderen, Tom en Barbara, opgegroeid tot volwassen mensen. We hebben intussen ook al een kleinzoon, Elias. Voor onze kinderen is Pieter Simenon een vanzelfsprekendheid: zij hebben nooit anders geweten dan dat wij daar werkten. Wat zij niet beseffen (denk ik) is hoe werken in Pieter Simenon je als opvoeder, ouder beïnvloedt. Ik durf gerust zeggen dat ik als ouder meer structuur, leiding, controle ging bieden nadat ik in Pieter Simenon begon te werken. En ik heb er ook geleerd onze eigen kinderen te respecteren in hun eigenheid en verscheidenheid.

Onze kinderen, schoonkinderen en Elias zijn prachtmensen.

Wat kan ik ervan genieten hun bezig te zien, op hun eigen manier, vertrouwd en tegelijk zo zichzelf.

Je gezin is je thuishaven, de basis waar je 's morgens vertrekt en 's avonds aankomt. Je gezin is er in goede en in kwade dagen. Je gezin houdt je met de voeten op de grond. Je kan op je werk voluit gaan, maar thuis gelden er andere prioriteiten.

In 35 jaar maak je thuis heel wat mee: ups en downs, grote vreugde en ook groot verdriet. Soms was het werk moeilijk te combineren met onze privésituatie. Ik werkte voltijds, maar heb een aantal keren tijdelijk deeltijds gewerkt als we dat nodig vonden voor ons gezin: toen we een pleegkind kregen en toen Barbara geboren is. Na mijn 50ste ging ik in landingsbaan om voor mijn moeder te zorgen. Het is fijn dat dit in onze maatschappij, in onze organisatie mogelijk is.

Bij een startrondetafel in APPÈL zetten we door middel van Duplo-poppetjes het gezin van de jongere op tafel. Het is ongelooflijk mooi om te zien hoe jongeren hun gezin, poppetje per poppetje, op tafel zetten. Hoe liefde, steun, sterktes, verdriet, zorg, breuken, ... zichtbaar worden. Er komen soms tranen.

Ik sta vaak te kijken van de kracht van de gezinnen waarmee wij mogen werken.

En soms ga ik bezwaard naar huis, vol onmacht en de eeuwige vraag: stel dat deze jongere meer kansen had gekregen, in een warm gezin was geboren?

(Wordt vervolgd in de volgende JA.)

De mama van Arlet is intussen overleden.

Waar ze nu ook is ... ze zal met trots de werkmemoires van haar dochter in de JA zien verschijnen.

Verbondenheid in de praktijk

Vaak valt het woordje 'verbondenheid' in Pieter Simenon. Een begrip dat niet altijd eenvoudig te omschrijven is. Het is iets wat je creëert en wat vorm krijgt door een proces met een jongere aan te gaan. Ik ga met dit verhaal proberen te duiden wat verbondenheid in de praktijk is en hoe dat voelt.

Ongeveer 10 jaar geleden werkte ik in de leergroep en werd begeleider van Stef. Door zijn ADHD was hij erg 'beweeglijk' en zijn mond stond niet stil. Hij was in het verleden vaak afgewezen omwille van zijn gedrag en dat had hem gekwetst. Ik merkte ook dat hij zijn emoties sterker voelde: blij was superblij en droevig werd dan heel triestig. Ik wist dus dat ik mijn tijd moest nemen om hem beter te leren kennen. Wie was 'Stef' achter dat druk gedrag en gebabbel. Maar hoe begon ik daar aan. Al snel ondervond ik dat ik het beste gewoon dingen samen met hem kon 'doen'. We gingen wandelen, mountainbiken, koken. Het was belangrijk naast hem te staan, niet teveel woorden, maar er écht zijn in goede en slechte momenten. Zo gaf ik hem ook de kans om mij beter te leren kennen. Dit creëerde wederzijds vertrouwen en al een vorm van verbondenheid. Daarvoor moest ik soms afstappen van mijn begeleidersrol en gewoon Cédric zijn. Misschien lijkt dit een beetje vreemd, maar het werkte wel. Stef kwam hierdoor wel dicht bij mij staan, maar mijn gevoel zei dat het kon en ik vertrouwde daarop.

Toen het tijd was om hem wat te lossen was ik trots en overtuigd dat hij het verder goed ging doen. Het betekende ook afscheid nemen. Toch vermoedde ik al dat onze paden zich nog zouden kruisen. We hadden aanvankelijk nog regelmatig telefonisch contact maar na verloop van tijd werd dat minder. Het loslaten was begonnen en dat was goed.

Dat verbondenheid iets is wat blijft, bleek wel toen de mama van Stef een hersenbloeding kreeg. Hij belde me en zei dat ze er niet goed aan toe was. Ik sprong onmiddellijk de auto in. Ik zag Stef staan. Hij was helemaal het noorden kwijt en ik sloeg spontaan een arm rond zijn schouder. Veel hoefde ik niet te zeggen; er gewoon zijn was voor hem voldoende. Samen gingen we zijn mama bezoeken. Het droevige was dat ook de man van mama, zijn 'pluspapa' dus, nog niet zo lang geleden overleden was.

Mama herstelde langzaam. Stef besloot om met mama samen te gaan wonen. Ieder had een eigen ruimte in de woning maar indien nodig kon hij er voor haar zijn.

Later had ik zelf even een moeilijker periode in mijn leven. Stef hoorde ervan en kwam me opzoeken. Die verbondenheid voelen is heel verrijkend zowel voor een jongere als voor jezelf als begeleider en als mens. Dit zorgt er ook voor dat je gasten kunt loslaten. Je weet dat je er kan en zult zijn, als je nodig bent. Soms verliezen we elkaar uit het oog en dat is voor mij dan een teken dat de verbondenheid goed zit.

Nu was het al een tijd geleden dat Stef nog iets van zich had laten horen. Toen ik aankwam in JPS hoorde ik dat een ex-gast naar mij gevraagd had. Ik wandelde om de hoek en daar stond hij. Hij is nu vrachtwagenchauffeur en moest leveren in de buurt. Er verscheen spontaan een glimlach op ons gezicht en er volgde een welgemeende knuffel.. Hij vertelde fier over zijn werk. Zijn overleden plusvader was ook chauffeur geweest.

Stef is intussen aan het sparen om een huis te kopen voor zichzelf en zijn mama.

En nog meer succesverhalen

Kevin verbleef aanvankelijk bij ons in de leergroep. Hij werkte deeltijds in de horeca en moest dagelijks flink wat kilometers 'brommen' om op zijn werk te geraken. Hij heeft heel wat regen- en hagelbuien getrotseerd maar thuisblijven stond niet in zijn woordenboek. Kevin toonde, ondanks zijn jonge leeftijd (hij was nog maar net 17 jaar) dat hij heel zelfstandig kon

functioneren en zijn verantwoordelijkheden nam waar dat nodig was. Het was dan ook logisch dat we positief antwoordden op zijn vraag om alleen te gaan wonen binnen wat we gemakkelijkheid halve 'begeleid zelfstandig wonen' blijven noemen (tegenwoordig heet dit CBAW – contextbegeleiding autonoom wonen).

Hij huurde een studio, ging en gaat nog consequent werken en presteert zeer goed. Hij probeerde iedere week rond te komen van zijn toch wel beperkte budget en vroeg nooit om een extraatje. Hij wilde sparen en dit is echt niet evident met het inkomen waar hij over beschikte. Een begeleiding die wij met trots hebben kunnen afronden.

En dat was er Niels. Ondanks het feit dat hij al meerderjarig was, verbleef Niels nog in de leergroep. Schoolplichtig was hij niet meer. Aan de slag dan maar. Onze dienst tijdsbesteding ondersteunde hem bij zijn zoektocht naar geschikt werk en dat werd gevonden. Ook hij werd gebeten door de horeca-microbe en vond een job met een IBO-contract (individuele beroepsopleiding). Bij een IBO-contract wordt een gedeelte van het loon betaald door de VDAB en een ander gedeelte door de RVA. Na de opleidingsperiode gaat volgt een 'normaal' contract. Ook Niels laat, zo hoorden wij, nog steeds het beste van zichzelf zien en verdient momenteel aardig 'zijn boterham'. Knap hoor!

Gert was een doorzettertje. Hij ging nog voltijds naar school en deed zijn 6de jaar beroeps. Hij was al 18 jaar en wilde 'vooruit'. Met het maandbudget dat hij via ons ter beschikking kreeg, kon hij niet sparen. Een begeleid wonen was het volgende wat hij op zijn 'toekomstlijst' had staan, dus er moest geld in het laadje komen. Onder de vakanties begon hij als klusjesman in bedrijven te werken en die job kon hij onder het schooljaar in de weekends verderzetten. Hij trots, wij trots!

Math had een heel andere achtergrond dan de vorige 3 gasten. Hij was een minderjarige, niet begeleide asielzoeker. Zijn ouders waren overleden en hij kwam als wees in België toe. Zoveel wilskracht als deze jongeman toonde, houd je niet voor mogelijk. Zijn kamer blonk altijd als een spiegeltje. Zijn kleren waren netjes verzorgd. Hij kon heerlijk koken en nodigde af en toe zelfs de begeleiding uit en verzorgde hen als een attente gastheer. In alles wat hij deed was hij erg gedreven. Hij nam altijd zijn verantwoordelijkheid. Het viel op hoe hij bij alles wat hij deed de volledige controle probeerde te krijgen en te houden. Hij mocht uiteindelijk proef gaan draaien in een bedrijf. Presteerde hij goed, dan kon hij meteen de volgende week aan de slag. En wat dacht je ... hij kon meteen de tweede dag al beginnen. Onze Math verbaasde ons iedere dag opnieuw!

Troost is daar waar pijn gewoon mag zijn

Troost is jouw verdriet
op mijn tafel.

Pijn die er mag zijn.

Troost is de kracht
van stilte.

Mijn luisteren
zonder oordeel.

Troost is
oefenen in weinig.

Niet oordelen.

Niet spreken.

Geen wijze raad.

Troost is amper iets.

Behalve er zijn.

Daar en dan.

Bedankt voor uw troostvolle gedachten, misschien ook dat woordeloos gebedje,
de oneindigheid ingestuurd, voor onze gasten.

Bedankt voor uw financieel steuntje, na ontvangst van onze JA, waarmee we
onze jongeren een eind op weg konden helpen, in onze werking groeimomenten
konden organiseren en voor 'onze' gezinnen in nood, nu met de feestdagen een
kleine sterretje kunnen aansteken.

VAN ONS, VOOR U, EEN LIEVE WARME WENS
voor nu met de feestdagen maar ook voor heel 2018!